

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.— Πῶς 'πέρασε, βρέ Φασουλῆ, τοῦ Πάσχα τῆς ἡμέραις ;

Φ.— Ὁραῖα... σκόνη μπόλικη, λουλούδια, βρώμα, λέραις.

'Αφέθην, φίλε Περικλῆ, 'στοῦ Πάσχα τὴν κραιπάλην,
ἔφαγα κι' ἤπια δυνατὰ μὲ ὄρεξιν μεγάλην,
κι' ὁ στόμαχός μου ἤρχισεν ἐν τάξει λειτουργῶν
κι' ἐδόξασα τὸν Κύριον καὶ τὸν Πρωθυπουργόν.

Κι' ἐγὼ κουμπούραις ἔρριξα καμπόσαις 'στὸν ἀέρα
κι' ἴσως κανένα 'σκέτωσε καὶ ἡ 'δική μου σφαῖρα,
ἀμνὸν καὶ ταύρον ἔθυσα εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν μνήμην,
ἐθώπευσα θρωτικῶς τῆς Φασουλῆ τὴν κνήμην,
ἀπέστειλα φιλήματα καὶ 'στὸν σπανὸν Σεπτέλον,
ἀλλ' ἔκαμα καὶ μὲ πολλοὺς ἀνταλλαγὴν σιέλων.

Μὰ δὲν μεῦ λές, βρέ ἀδελφέ, πῶς 'πέρασε καὶ σὺ ;

Π.— Κι' ἐγὼ στηλιάρη ἔγινα μὲ κόκκινο κρασί,
καὶ εἰς τῆς 'Ακροπόλεως ἀνέβηκα τοὺς βράχους
κι' ὁ νοῦς μου πάλιν ἔτρεξε 'στοὺς Μαραθωνομάχους,
καὶ μὲ βρακάδες μερικούς, πολὺ ἀρχαιοφίλους,
τοῦ Παρθενῶνος, Φασουλῆ, ἐθαύμασα τοὺς στύλους,
καὶ μίαν Καρυάτιδα μεῦ ἦλθε νὰ σουφρώσω
καὶ εὔτω πως τὸ χρέος μου κι' ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσω.

Κι' ἀφοῦ τὰ Παναθήναια ἐτέλεσα δεόντως
καὶ ἀνεμνήσθην ἐπσχῶν καὶ χρόνου παρελθόντος
καὶ εἶδα καὶ τὴν πρόεδρον τοῦ νεωτέρου κράτους
ἐκόπρισα 'στὴν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους.
'Ἔτοι ποῦ λές ἐπέρασα...

Φ.— Τί ἄλλο σοῦ συνέβη ;

γὰ 'πές μου τὸν Διάδοχον τὸν εἶδες νὰ χορεύῃ ;

Π.— Ὅχι... ἐσύ, βρέ Φασουλῆ ;

Φ.— 'Εγὼ, μωρέ, τὸν εἶδα,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μεῦ σαλέψ' ἡ βίδα.

Π.— Βρέ τί μεῦ λές ;

Φ.— Νὰ τὸν ἴδῃς πῶς ἔγινε αἰσικής.

Π.— Γιὰ 'πές μου ἦταν 'στὸ χορὸ κι' ὁ Σταύρος ὁ Μπουλίκης ;

Φ.— Μὴ διακόπτης, τενεκέ, ἀν θέλῃς νὰ 'μιλήσω,
ἀλλέως ἀναγκάζομαι τὸ στόμα νὰ σφαλίσω.

Π.— Ἄς εἶναι... λέγε, Φασουλῆ...

Φ.— Βαροῦσαν τὰ λαγυῖα
κι' ὄλος ὁ κόσμος ἔλεγε « μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα ; »

Καὶ ἦτανε, βρέ Περικλῆ, μεγάλο πανηγύρι
κι' ὁ Κωνσταντῖνος τὸν συρτὸ 'σηκώθηκε νὰ σύρῃ,
κι' ἐχόρευαν εἰ ἔσοχατοι κι' ἐχόρευαν οἱ πρῶτοι
κι' ὁ κόσμος ἐτρελλαίνετο καὶ κατεχειροκρότει,
κι' ἐγὼ μαζί των ἔλεγα ὅσα τραγούδια ξέρω :

« βρέ Καλαματιανοῦλά μου, φαρμάκωσ' τον τὸν γέρο,
» καὶ πάρ' ἐμὲ τὸ νεῖο παιδί, τὸ πρῶτο παλληκάρη,
» νὰ σὲ χορταίνω ζάχαρι, φίλι καὶ κουκουάρι. »

'Ενῶ δὲ ὁ Διάδοχος μὲ λεβεντιὰ ἐπήδα
πηδῶσαν ἔβλεπα μ' αὐτὴν τὴν δύσμοιρον πατρίδα,
μυκρέθεν δὲ φαντάσματα πολλῶν Αὐτοκρατόρων
ἐκύτταζαν τὸ γέννημα τῶν νέων 'Ανακτόρων.

'Ο δὲ πατήρ του, Περικλῆ, ἐκ τοῦ πολλοῦ του πλοῦτου
εἰς τοὺς στρατῶνας ἔστειλε πρὸς χάριν τοῦ υἱοῦ του
ὀκτὼ μπουκάγια ἐκλεκτοῦ τῆς Δεκελείας εἰς
νὰ εὐχρηθοῦν τὰ βέλτεστα ὑπὲρ τοῦ Κωνσταντίνου.

Τότε δὴ τότε ἄρχισε ἡ μέθη κι' ἡ κραιπάλη
κι' ὅσο κρασί τοὺς ἔστειλε ὁ γυῖός του ἴσπε πάλι.

'Αφοῦ δ' ἐχόρευσαν χοροὺς προγόνων καὶ πατέρων
ἀπῆλθεν ὁ Διάδοχος ἐκ τοῦ στρατῶνος χαίρων,
γιατὶ δὲν ξέρει τοὺς χοροὺς μονάχα τοῦ Βαλάση,

ἀλλ' εἰμπαρεὶ κι' Ἑλληνικὸς ἀκέμη νὰ σπουδάσῃ
καὶ νὰ τὸ ρίξῃ 'στὸν συρτὸ μὲ ὄλα τὰ σωστά του,
κι' αὐτὸ τιμᾶ κατ' ἐξοχίαν τὴν Ὑψηλότητά του.

Π.— Κι' ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι μὲ τοῦτα ποῦ μεῦ ψάλλεις,
παρατηρῶ δέ, Φασουλῆ, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς μὲ αὐτὴν τὴν δωρεάν τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκης
τὸ ἔρριξε 'στὴν λεβεντιὰ καὶ 'στὸ κουβαρνταλήκι.

Καὶ ὅσο θὰ προσφέρωνται 'στὸν Κωνσταντῖνον δῶρα,
τόσο θὰ πέρνῃ λεβεντιὰ, τόσο θὰ πέρνῃ φόρα,
καὶ θὰ χορεύῃ τὸν συρτὸ μὲ κόκκινα μαντύλια
καὶ τῶν Ρωμηῶν, βρέ Φασουλῆ, θ' ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Τί ἄλλο ;

Φ.— Ἡ ἀπογραφὴ θὰ γίνῃ τῶν κατοίκων,
καὶ σὺ θὰ εἶλεις ἐκπληρῶν πολιτικὸν καθήκον
νὰ 'πῆς 'στοὺς ἀπογράφοντας τὸ μέγα ὄνομά σου,
τὴν ἀληθῆ θρησκείαν σου καὶ τὸ ἐπάγγελμά σου,
νὰ δώσης δὲ λεπτομερεῖς καθ' ὄλα ἐξετάσεις,
διότι εὔτω φαίνεται ἡ πρὸς τὰ πρόσω τάσις,
ἡ γενετήσιος ὁρμὴ κι' ἡ αὐξήσις τοῦ κράτους
καὶ πῶς χρειαζόμεθα 'στὸ μέλλον ἀποπάτους.
Καὶ τώρα δεῖρε με καλά, χωρὶς ν' ἀργῆς καθόλου...

Π.— Ὅρος λειπὸν καταπακωῖας, κανάγια τοῦ διαβόλου.

Εἰδοποιεῖμεν τὸ κοινὸν συμπάσης τῆς Ἑλλάδος
πῶς τὴν Τετάρτην ἢ καὶ πρὶν αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος
εἰς τοῦ Τσιγγροῦ τὸ θέατρον μ' εὐπρέπειαν μεγάλην
κι' ἡ *Εὐρυμέδων* γίνεταί ἢ τοῦ Κορομηλαῖ,
ποῦ ἀν' αὐτῇ δὲν ἔτυχε βραβεῖου εἰς τὴν πάλην,
ἀλλ' εἶναι δρᾶμα κάλλιστον μὲ ἄλματα πολλὰ.

82
'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐυδῆ, — δὲν 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

83
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

84
Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.